

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. V. Š.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2011, č. j. 49550/2011-NBÚ/P, a ze dne 4. 10. 2011, č. j. 74618/2011-NBÚ/P, a žalobě proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2013, č. j. 11 A 338/2011 – 108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., advokátovi, se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011, č. j. 49550/2011-NBÚ/P (dále též „napadené rozhodnutí“), podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. j) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), žalovaný zastavil řízení o zrušení platnosti veřejné listiny (osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Přísně tajné“, č. X (dále jen „osvědčení“)), zahájeném podle § 93 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, protože žalobce již nadále není držitelem osvědčení, které odevzdal žalovanému dne 17. 2. 2011 a jehož platnost zanikla podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, tudíž odpadl důvod vedení tohoto řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 30. 7. 2010 bylo se žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti osvědčení pro stupeň „Přísně tajné“, které bylo do 17. 2. 2011 v držení účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že platnost osvědčení dne 7. 6. 2011 podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací zanikla, pominuly důvody pro pokračování v řízení o zrušení platnosti osvědčení, žalovaný proto řízení podle § 113 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně utajovaných informací zastavil. V poučení uvedl, že proti tomuto rozhodnutí není podle § 113 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací rozklad přípustný.

[2] Sdělením ze dne 4. 10. 2011, č. j. 74618/2011-NBÚ/P (dále jen „napadené sdělení“) žalovaný informoval žalobce, že dne 15. 9. 2011 obdržel jeho podání označené jako „Rozklad proti napadenému rozhodnutí“. Žalovaný konstatoval, že nemůže vést řízení o rozkladu, protože proti napadenému rozhodnutí není rozklad přípustný; nemůže vést ani jakékoli jiné přezkumné řízení, neboť k tomu rovněž není oprávněn. Žalovaný zhodnotil svůj předcházející postup za zásadně správný s tím, že pokud by po té, co shromáždil všechny podkladové materiály, vyčkával na jakékoli další neupřesněné podklady, přivodil by stav, ve kterém by žalobce nesplňoval podmínku pro případný přístup k utajované informaci. Námitka vztahující se k zániku platnosti osvědčení podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně utajovaných informací je podle žalovaného neúčinná, protože nelze bez dalšího v právu stav, který předchází budoucí skutečnosti, považovat zpětně za její změnu, pokud tato nastane (minulé nemění budoucí). Jestliže bylo žalobci vydáno osvědčení s účinností od 4. 11. 2010 a mělo být podle žalobce účinné až dnem 29. 12. 2010, nejedná se o změnu, které mohla a měla být žalovanému známa již v době vydání osvědčení, pokud by žalovaný vůbec připustil, že sama změna platnosti osvědčení, jakožto údaje na osvědčení uvedeném, může být sama sobě důvodem zániku platnosti. Žalovaný se ztotožnil s námitkami žalobce ve vztahu k potřebě vydání napadeného rozhodnutí, když souhlasil, že se jedná o zcela redundantní rozhodnutí, bez jakýchkoli právních účinků vůči žalobci, z jehož obsahu se žalobce dověděl pouze to, co je mu známo ze samotného osvědčení. Vydáním napadeného rozhodnutí ani předchozími úkony správního orgánu proto nebyl žalobce žádným způsobem podle žalovaného dotčen na svých právech.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí a napadenému sdělení brojl žalobou ze dne 11. 11. 2011, ve které podrobně popsal průběh správních řízení vedených v jeho věci. Dne 30. 7. 2010 bylo žalobci doručeno oznámení bezpečnostního ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 27. 7. 2010 o zahájení řízení podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací ve věci zrušení platnosti vydaného osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Přísně tajné“. Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2010 bezpečnostní ředitel Vojenského zpravodajství toto řízení zastavil z důvodu vydání předběžně vykonatelného rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 9. 2010, kterým došlo k nepravomocnému zániku služebního poměru žalobce a tím i k zániku příslušnosti žalobce k Vojenskému zpravodajství. Proto žalobce 15. 10. 2010 požádal žalovaného o vydání nového osvědčení. Žalovaný této žádosti dne 4. 11. 2010 vyhověl tak, že vydal osvědčení fyzické osoby pro

pokračování

stupeň utajení „Přísně tajné“ č. X s platností ke dni předběžně vykonatelného zániku služebního poměru, tj. od 28. 9. 2010 do zániku platnosti původního osvědčení vydaného Vojenským zpravodajstvím. Žalobce se bránil proti nepravomocnému rozhodnutí ministra o zániku služebního poměru, avšak ministr neobnovil služební poměr žalobce, který tak zanikl dnem 31. 10. 2010 rozhodnutím o neprovedení změny doby trvání služebního poměru. V důsledku řetězce těchto správních rozhodnutí, kterými došlo k posunutí data zániku příslušnosti k Vojenskému zpravodajství, tak platnost osvědčení č. X dle přesvědčení žalobce zanikla dnem 29. 12. 2010, a to od samého počátku ke dni 28. 9. 2010. Dne 15. 6. 2011 však bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí o zastavení řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Přísně tajné“, proti kterému žalobce podal dne 14. 9. 2011 rozklad podle ustanovení § 126 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. Napadené sdělení je proto dle žalobce faktickým rozhodnutím, aniž by jeho rozklad byl postoupen řediteli žalovaného, ačkoli obsahuje vypořádání jeho rozkladové argumentace. Vydání rozhodnutí o zastavení nikdy nezahájeného bezpečnostního řízení podle žalobce poskytuje dodatečnou legitimitu pro uchování ilegálně získaných údajů zpravodajskou službou, čímž bylo zasaženo do jeho práva na soukromí. Proto se domáhal vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí a napadeného sdělení, event. jejich zrušení. Žalovaný totiž svým postupem nelegálně porušil vnitřní intimní sféru žalobce, neboť činil úkony pod zástěrkou neexistujícího bezpečnostního řízení, které nebylo ani řádně zahájeno. Vydáním napadeného rozhodnutí podle žalobce došlo k obejití zákona se záměrem zpětně poskytnout legitimitu ilegálně prováděným úkonům, což žalobce považuje za protiprávní, zvláště když je žalobci znemožněno seznámit se s rozsahem a intenzitou zásahu do svého soukromí. Žalobce byl přesvědčen, že jeho žaloba je přípustná, protože napadené sdělení je materiálním rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné, protože rozklad byl podle jeho názoru v dané věci přípustný, protože rozhodnutí o zastavení řízení je nicotné, neboť v případě nezahájeného řízení nemohlo dojít k odpadnutí předmětu řízení. Napadené sdělení považuje žalobce za nicotné, protože ředitel odboru neměl pravomoc k jeho vydání, navíc poskytlo legitimitu nicotnému prvoinstančnímu rozhodnutí, tudíž navazuje na nicotné rozhodnutí, a dále je vnitřně rozporné, neboť na jednu stranu hovoří o tom, že přezkum napadeného rozhodnutí je vyloučen, na druhou stranu se k jeho zákonnosti vyjadřuje. Pro případ, že by městský soud snad této argumentaci nepřisvědčil, argumentoval žalobce tím, že správní akty žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, neboť nebylo reagováno na jeho výtky, bylo rozhodováno nepřislušným subjektem, svévolně bez řádného zdůvodnění. Vydáním napadeného sdělení postupoval žalovaný zcela v rozporu s procesními předpisy, aniž by umožnil žalobci uplatnit jeho práva. Procesně nesprávné je předcházející napadené rozhodnutí, protože neobsahuje řádné odůvodnění. Pokud pak žalovaný v napadeném sdělení přezkoumal napadené rozhodnutí, postupoval nepřezkoumatelně. Žalobce trval na tom, že každé správní řízení musí být správně zahájeno, neboť okamžikem zahájení mu právní řád garantuje příslušná práva, která mu však v dané věci byla nesprávným postupem žalovaného v rozporu se základními zásadami správního řízení odepřena (např. možnost žalobce vyjádřit se k věci). K přípustnosti soudního přezkumu a možnosti soudní ochrany žalobce na závěr uvedl, že napadené sdělení je rozhodnutím v materiálním smyslu, tudíž není přípustná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem a ani žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí a napadené sdělení prohlásil za nicotná, event. aby je zrušil pro nezákonnost, vady řízení a nepřezkoumatelnost, neboť ústavou garantované právo žalobce bránit se zásahům do svého soukromí nemůže zůstat těmito

akty dále dotčeno ani omezováno, a že případné svévolné neústavní zásahy orgánů veřejné moci do práv žalobce na nedotknutelnost soukromí a projevů osobní povahy nemohou být dodatečně „ošetřeny“ tímto „procesním krytím“, tj. postupem ryze neústavním, vycházejícím z legalizace bezpráví.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 30. 1. 2012, ve kterém vyjádřil přesvědčení, že žaloba je ve smyslu § 68 písm. e) nepřipustná, protože napadené rozhodnutí pouze deklarovalo, že řízení se zastavuje, neboť platnost osvědčení zanikla uplynutím doby v něm stanovené, tudíž nebylo jakkoli zasaženo do právní sféry žalobce a takové úkony jsou z přezkumu soudem vyloučeny. Žalovaný souhlasil s tím, že napadené rozhodnutí o zastavení řízení je nicotné, neboť nevyvolává vůči žalobci jakékoli účinky. Jedná se tedy o rozhodnutí, na které je třeba hledět, jako by nebylo vůbec vydáno, neboť „bylo skutečně vydáno v řízení, které Úřadem nebylo zahájeno, tudíž nepřislušným správním orgánem, a navíc k jeho vydání nebyl dán důvod“. O tom byl žalobce informován napadeným sdělením. Proto žalovaný navrhoval odmítnutí žaloby.

[5] V dalším vyjádření k žalobě ze dne 25. 4. 2012 žalovaný popsal řízení, která se žalobcem vedl od roku 2010. Žalovaný uvedl, že Vojenské zpravodajství MO vedlo s žalobcem bezpečnostní řízení o zrušení platnosti jím vydaného původního osvědčení, a proto přistoupil k prověřování ve smyslu § 110 zákona o ochraně utajovaných informací, zda žalobce splňuje i nadále podmínky pro vydání, resp. držení vydaného osvědčení. V mezidobí však došlo k zániku platnosti osvědčení vydaného žalovaným, která byla stanovena do 7. 6. 2011, proto bylo napadeným rozhodnutím řízení zastaveno. Žalovaný opakoval, že oba jím vydané akty považuje za nicotné. Napadené rozhodnutí nemělo být vydáno, protože žádné řízení se žalobcem správně nebylo vedeno, neboť nemohl „pokračovat“ v řízení, které zahájilo a následně i zastavilo Vojenské zpravodajství, což žalovaný přehlédl. I kdyby žalovaný řízení zahájil, stejně by je musel zastavit, protože je po uplynutí doby platnosti osvědčení nebylo možné dále vést. Napadeným sdělením se žalovaný snažil celou situaci žalobci vysvětlit. Žalovaný však nesouhlasil s tím, že by obcházel zákon, protože ze svazku postoupeného Vojenským zpravodajstvím zjistil, že se žalobcem bylo vedeno řízení o zrušení jeho předchozího osvědčení, proto byl žalovaný povinen prověřit, zda žalobce splňuje podmínky podle zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce jako držitel osvědčení opravňujícího jej k přístupu k utajovaným informacím musí strpět úkony žalovaného prováděné dle zákona o ochraně utajovaných informací směřující k ověření, zda nadále splňuje zákonné podmínky pro držení osvědčení. Žalovaný odmítl námitku žalobce dovolávající se porušení základních zásad správního řízení, protože je podle něj nutné zdůraznit specifickou povahu řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací, na které se správní řád nepoužije. Žalovaný proto nebyl povinen umožnit žalobci seznámit se s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu. Žalobci je zákonem pouze garantováno nahlédnout do bezpečnostního svazku mimo utajované části, toho však žalobce nevyužil. Žalovaný proto tvrdil, že jeho postup byl v souladu se zákonem, k zániku platnosti osvědčení došlo nikoli rozhodnutím žalovaného, ale uplynutím doby jeho platnosti. Žalovaný však souhlasil s tím, že pochybil v tom, že nezahájil platně řízení o zrušení platnosti osvědčení, protože se mylně domníval, že pokračuje v řízení zahájeném Vojenským zpravodajstvím. Na druhou stranu zdůraznil, že byl oprávněn k prověřování ve smyslu § 110 zákona o ochraně utajovaných informací bez ohledu na vedení jakéhokoli řízení. Žalovaný proto navrhoval odmítnutí žaloby, resp. její zamítnutí.

pokračování

[6] Usnesením ze dne 2. 7. 2013, č. j. 11 A 338/2011 – 92, Městský soud v Praze žalobci na základě jeho předchozí žádosti ustanovil zástupce JUDr. Stanislava Kadečku, advokáta.

[7] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 11 A 338/2011 – 108, výrokem I. žalobu proti napadenému rozhodnutí ze dne 13. 6. 2011 a napadenému sdělení ze dne 4. 10. 2011 odmítl a výrokem II. zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. V odůvodnění uvedl, že žaloba proti napadenému rozhodnutí byla podána opožděně. Poukázal na to, že proti tomuto rozhodnutí nemohl žalobce podat rozklad, protože se jedná o rozhodnutí podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně utajovaných informací, kde zákon podání řádného opravného prostředku vylučuje, jak byl žalobce ostatně poučen s odkazem na ustanovení § 113 odst. 4 zák. č. 412/2005 Sb. Žalobce se proto měl proti němu bránit podáním správní žaloby v řádné lhůtě, což neučinil. Pro zachování dvouměsíční lhůty pro podání správní žaloby se žalobce nemůže dovolávat ani svého „rozkladu“, neboť ten podal k poštovní přepravě až 14. 9. 2011, tedy po uplynutí lhůty končící dne 15. 8. 2011. Soud se proto meritorně k napadeným rozhodnutím nemohl zabývat, a to nejen z hlediska námitek tvrzených v žalobě ohledně jeho nezákonnosti, ale i z hlediska tvrzené nicotnosti; také možná deklarace nicotnosti rozhodnutí správního orgánu je vázána na včasné podanou žalobu. Ve vztahu k napadenému sdělení ze dne 4. 10. 2011 městský soud dospěl k závěru, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť tímto aktem žalovaný pouze informoval žalobce, že se věci dále zabývat nebude. Negativní vyřízení podnětu žalobce není svým obsahem rozhodnutím o právech či povinnostech žalobce, nezasáhlo proto do jeho právní sféry. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci závěrečného návrhu upravil žalobní návrh, zabýval se městský soud ještě otázkou, zda napadené sdělení nemá povahu nezákonného zásahu správního úřadu. Přitom dospěl k závěru, že napadené sdělení nepředstavuje zásah vůči žalobci, neboť nesplňuje jeho znaky, kterým je mj. zásah do práv či povinností žalobce, jenž však podle soudu nenastal. Zdůraznil, že za situace, kdy soud v souvislosti s posuzováním otázky, zda úkon (sdělení) žalovaného ze dne 4. 10. 2011 je či není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. dovodil, že takovým úkonem není, neboť jím nedošlo k zásahu do práv a povinností žalobce, pak nepochybně při posuzování téhož úkonu a pohledu tvrzeného nezákonného zásahu nemůže učinit závěr opačný či odlišný.

[8] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2013, č. j. 11 A 338/2011 – 108, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 12. 2013 tvrdil, že městský soud při odmítnutí žaloby pochybil, neboť nezohlednil specifika dané věci. Podle názoru stěžovatele bylo možné podat proti napadenému rozhodnutí ze dne 13. 6. 2011 rozklad, protože tímto aktem žalovaný nerozhodl podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně utajovaných informací, protože žádné řízení nebylo se stěžovatelem ze strany žalovaného vedeno. Rozhodnutí, u něhož § 113 odst. 1 písm. j) zákona zakotvuje opravný prostředek v podobě rozkladu, může být vydáno jen v řízení řádně zahájeném, k čemuž však v dané věci nedošlo (nelze zastavit nezahájené řízení). Samotné označení napadeného rozhodnutí je podle stěžovatele pro posouzení možnosti podat rozklad irrelevantní. Z tohoto důvodu stěžovatel dovozoval, že se jedná o nicotné rozhodnutí. Městský soud se přitom s těmito otázkami nevypořádal, ačkoli je stěžovatel namítal již ve své žalobě. Dále zdůraznil, že vzhledem k vadnému

poučení podal rozklad proti napadenému rozhodnutí řádně a včas. Sdělením ze dne 4. 10. 2011 nedošlo k vyřízení podnětu, jak mylně uvádí městský soud, ale k rozhodnutí o rozkladu v materiálním smyslu, které měl soud přezkoumat. Stěžovatel důrazně nesouhlasil s tím, že napadené sdělení nezasáhlo do jeho práv, opak je pravdou, neboť jím bylo legalizováno předchozí protiprávní jednání žalovaného, jímž bylo zasaženo do jeho práva na soukromí. Takto chápe dotčení v právech i současná judikatura požadující přezkumu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., např. i pro úkony, která hmotná subjektivní práva či povinnosti přímo neupravily, ale ukončily řízení způsobilé taková práva či povinnosti upravit. Předmětná žaloba byla tudíž žalobou přípustnou a městský soud se měl zabývat tím, jak napadená rozhodnutí dotkla právní sféry žalobce až z hlediska její důvodnosti.

[9] Ačkoli se stěžovatel v žalobním řízení domáhal vyslovení nicotností aktů žalovaného, poukazoval na to, že i v takovém případě bylo zasaženo jeho právo na soukromí v důsledku úkonů, které žalovaný před vydáním těchto aktů činil. I kdyby se Nejvyšší správní soud neztotožnil s argumentací stěžovatele ohledně nesprávnosti odmítnutí jeho žaloby proti správním rozhodnutím, nebyla podle stěžovatele správně posouzena otázka nezákonného zásahu, neboť městský soud přehlédl komplexnost dané věci, kdy stěžovatel primárně nesouhlasil s úkony, které žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí vůči stěžovateli učinil. Samotný žalovaný v napadeném sdělení přiznal, že určité úkony, které zasáhly do stěžovatelova práva na soukromí, prováděl. Stěžovatel nemohl tyto zásahy blíže specifikovat, protože neměl přístup do spisu. Teprve až po dodání správního spisu městskému soudu bylo ze „seznamu dokumentů vzniklých v rámci ověřování PB“ zjevné, že žalovaný nějaké úkony prováděl. Stěžovatel proto nemohl specifikovat konkrétní úkony v rámci podané žaloby, neboť v té době nevěděl, proti jakým úkonům se vlastně má bránit. K této otázce přitom měl městský soud v napadeném rozsudku přihlídnout. Napadené sdělení proto nelze vytrhávat z kontextu, zvláště když představuje završení celého nezákonného zásahu žalovaného. Tvzení žalovaného, že jednotlivé úkony činil podle § 110 zákona o ochraně utajovaných informací, neobstojí, protože neodpovídá skutečnému shromažďování informací, jelikož osvědčení stěžovatele zaniklo v důsledku změny údajů v něm uvedených dříve, proto žalovaný nebyl vůbec oprávněn po zániku platnosti osvědčení činit vůči stěžovateli jakékoli úkony. Stěžovatel v neposlední řadě vytýkal městskému soudu, že se nevypořádal s otázkou, kdy došlo k zániku platnosti osvědčení č. X. Stěžovatel tedy zopakoval, že rozhodnutím ministra obrany ze dne 20. 12. 2010 bylo postaveno na jisto, že jeho služební příslušnost k Vojenskému zpravodajství skončila dnem 31. 10. 2010. V důsledku řetězce aktů správních orgánů popsanych v žalobě tak platnost osvědčení skončila dnem 29. 12. 2010, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí ministra obrany z 20. 12. 2010. Veškeré úkony, které žalovaný po tomto datu činil v rámci neexistujícího řízení, proto postrádaly jakýkoli zákonný podklad. Stěžovatel proto navrhoval zrušení napadeného rozsudku městského soudu a prohlášení obou napadených aktů žalovaného za nicotná, resp. jejich zrušení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 16. 12. 2013, v němž popsal genezi celého případu a znovu připustil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno chybně omylem, což se však nemohlo dotknout práv stěžovatele. Napadené sdělení rovněž nepředstavuje soudem přezkoumatelné rozhodnutí, protože stěžovatel jím byl pouze informován o uplynutí lhůty platnosti osvědčení a o tom, že napadené rozhodnutí je bezpředmětným sdělením. Žalovaný je proto přesvědčen, že městský soud dospěl ke

pokračování

správným závěrům ohledně přezkoumatelnosti obou aktů. Žalovaný rovněž nesouhlasil tím, že by jím zvolený postup představoval nezákonný zásah podle ustanovení § 82 s. ř. s., protože držitel osvědčení musí podmínky pro jeho vydání splňovat po celou dobu jeho platnosti, což žalovaný prověřuje podle § 110 zákona o ochraně utajovaných informací. Protože z bezpečnostního svazku postoupeného Vojenským zpravodajstvím žalovaný zjistil, že se stěžovatelem bylo vedeno řízení o zrušení platnosti jeho osvědčení, musel žalovaný konat v souladu se zákonem. Žalovaný zdůraznil, že prověřování není vázáno na zahájení jakéhokoli správního řízení. K otázce přesnějšího vymezení jednotlivých zásahů žalovaný tvrdil, že stěžovatel byl považován za účastníka řízení a že s ním bylo takto i jednáno, avšak nebylo povinností žalovaného jej vyzývat, aby se seznámil s obsahem správního spisu. Stěžovatel navíc měl právo do bezpečnostního svazku – vyjma utajované části – nahlédnout, čehož ale nevyužil. Žalovaný v neposlední řadě nesouhlasil s argumentací stěžovatele ohledně konce platnosti jeho osvědčení, neboť ukončení služebního poměru stěžovatele bylo důvodem pro zánik platnosti osvědčení vydaného Vojenským zpravodajským, nikoli osvědčení následně vydaného ze strany žalovaného, které bylo vázáno na uplynutí původní doby, tj. do 7. 6. 2011. Žalovaný proto navrhol kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] S ohledem na to, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze obsahoval dva různé výroky, kterými byla jednak žaloba proti napadenému rozhodnutí a napadenému sdělení odmítnuta a kterým byla dále žaloba na ochranu před nezákonným zásahem zamítnuta, rozdělil Nejvyšší správní soud důvody kasační stížnosti na dvě části podle toho, vůči kterému z výroků napadeného rozsudku směřují.

[13] V případě části kasační stížnosti směřující proti výroku I. o odmítnutí žaloby stěžovatel ve své kasační stížnosti podřadil důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), pod který je podřaditelná i námitka o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

[14] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda napadené rozhodnutí a napadené sdělení jsou nezákonná, resp. nicotná, zda žalovaný se stěžovatelem řádně zahájil správní řízení, případně zda s ním správní řízení vůbec vedl, zda proti napadenému rozhodnutí byl

přípustný rozklad či nikoli, kdy došlo k zániku platnosti stěžovatelova osvědčení na stupeň „přísně tajné“. Námitky stěžovatele jsou v tomto směru „od věci“, neboť se zcela míjejí s tím, co může být za daných okolností předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem. Svou argumentací naopak stěžovatel uchopení a vyřešení věci značně znepráhledňuje, neboť vytváří složitou konstrukci různých řízení vedených různými správními orgány v jeho věcech, které však s posouzením zákonnosti odmítnutí jeho žaloby prakticky nesouvisejí.

[15] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

[16] Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. ve znění do 1. 1. 2012, *„žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje“*.

[17] Výkladem citovaného ustanovení s. ř. s. se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Afs 17/2005 – 42, v němž dospěl k právnímu názoru, že *„byla-li žaloba podána po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., nelze závěr krajského soudu o její opožděnosti zpochybnit tvrzením, že rozhodnutí finančních orgánů jsou nulitní, a proto zákonná lhůta pro její podání nemohla začít běžet, neboť i pro podání žaloby, kterou se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, platí lhůty uvedené v tomto ustanovení“*.

[18] Pro posouzení zákonnosti výroku I. napadeného rozsudku je tedy stěžejní stanovit, kdy stěžovateli uplynula lhůta pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

[19] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 15. 6. 2011, což ani samotný stěžovatel nerozporuje. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že řízení se zastavuje podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně utajovaných informací, a v poučení se konstatuje, že proti tomuto rozhodnutí není podle § 113 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací rozklad přípustný. S ohledem na presumpci správnosti aktů veřejné moci Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že proti napadenému rozhodnutí se mohl stěžovatel bránit žalobou proti správnímu rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. ve lhůtě do 15. 8. 2011. Podal-li stěžovatel „rozklad“ dne 14. 9. 2011 ke správnímu orgánu v rozporu s poučením obsaženým v napadeném rozhodnutí, případně samotnou žalobu k Městskému soudu v Praze až dne 11. 11. 2011, učinil tak zjevně po uplynutí dvouměsíční lhůty podle ustanovení § 72 s. ř. s., přičemž na běh této lhůty v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Afs 17/2005 – 42, nemá vliv to, že napadené rozhodnutí je dle stěžovatele nicotné, resp. nezákonné.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatele, který fakticky tím, že považuje svou argumentaci o nezákonnosti, resp. nicotnosti napadeného rozhodnutí za a priori správnou, dovozuje správnost svého procesního postupu, neboť tím by zdejší soud popřel presumpci správnosti aktu veřejné moci a umožnil by, aby jakýkoli subjekt zpětně na základě své vlastní argumentace o nezákonnosti či nicotnosti správního aktu (případně dokonce jako v případě stěžovatele dovozující to, že se ve skutečnosti jedná o zcela jiný akt), jej zpětně napadl bez ohledu na běh příslušných lhůt a splnění příslušných procesních podmínek. Jestliže stěžovatel nepostupoval v souladu s obsahem napadeného rozhodnutí, byť proti jeho správnosti měl výhrady, zejm. pokud nepostupoval v souladu s tam uvedeným poučením (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11), je nutné jím dobrovolně zvolený postup klást k jeho tíži. Akcentací materiálního pojetí rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. podle Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že akt správního orgánu mající příslušné náležitosti je ve skutečnosti aktem obsahově zcela jiným, vůči němuž by procesní postup obrany byl jiný. Judikatura, které se v tomto směru stěžovatel dovolává, se totiž týká výkladu § 65 s. ř. s. a neumožňuje, aby správní soud na základě stěžovatelem zastávaného výkladu zcela změnil charakter přezkoumávaného aktu orgánu veřejné moci za tím účelem, aby umožnil jeho meritorní přezkum.

[21] K namítané údajné nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že touto argumentací se stěžovatel dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[22] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Poukazuje-li stěžovatel na to, že se městský nevypořádal s jeho argumentací, Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že stěžovatel přehlíží skutečnost, že se městský soud zabýval pouze tím, zda byla žaloba podána včas podle ustanovení § 72 s. ř. s., tudíž se neměl vyjadřovat k otázce zákonnosti, resp. nicotnosti napadeného rozhodnutí, případně posuzovat „veškeré souvislosti“ případu, neboť tím by se vyjadřoval k meritu věci a napadené rozhodnutí by věcně přezkoumával.

[23] Ve vztahu k přípustnosti žaloby vůči napadenému sdělení Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že se jedná o neformální přípis, kterým byl

stěžovatel pouze informován o tom, že žalovaný nemůže z důvodu nepřípustnosti rozkladu napadené rozhodnutí přezkoumávat. Nejvyšší správní soud k obdobné otázce v případě aktů vydaných podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, obsahujících sdělení, že správní orgán nebude v přezkumném řízení přezkoumávat rozhodnutí, se vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71, uvedl, že „v daném případě krajský úřad sdělil stěžovateli dopisem ze dne 19. 12. 2006, že neshledal zákonné podmínky pro zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 20. 1. 2004, č. j. ŽP 3001/2003-Šr., které nabylo právní moci dne 16. 2. 2004, protože jeho podnět k přezkoumání byl doručen dne 27. 11. 2006 a objektivní lhůta k zahájení přezkumného řízení již uplynula dne 16. 2. 2005 (§ 96 odst. 1 správního řádu). V ustanovení § 179 odst. 2 správního řádu je totiž výslovně uvedeno, že bylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, tedy před 1. 1. 2006, postupuje se při přezkumném řízení podle tohoto zákona (nového správního řádu), včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit. Tímto sdělením tak krajský úřad nezasáhl do hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele. Pouze jím vyjádřil, že mimořádný procesní prostředek dozorčího práva nepoužije a že původní pravomocné rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 20. 1. 2004 zůstává nedotčeno. Tento dopis tedy není rozhodnutím, které má na mysli ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (těmito rozhodnutími jsou jen úkony správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti), a jako takový je proto vyloučen z přezkumu ve správním soudnictví (§ 70 písm. a) s. ř. s.). Odložení podnětu k přezkoumání rozhodnutí postupem podle § 94 odst. 1 správního řádu dopisem ze dne 19. 12. 2006 nemůže být tudíž podrobena soudnímu přezkumu. Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu směřující proti dopisu krajského úřadu ze dne 19. 12. 2006 usnesením odmítl jako nepřípustnou.“

[24] Ačkoli se z procesního hlediska jedná v daném řízení o jinou situaci, neboť v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k otázce soudní přezkoumatelnosti sdělení vydaného podle správního řádu o tom, že se správní rozhodnutí přezkoumávat nebude, přičemž napadené sdělení v současně projednávané věci bylo vydáno v řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací, v němž se správní řád v souladu s § 159 zákona o ochraně utajovaných informací zásadně nepoužije, jsou tam uvedené závěry použitelné na daný případ, neboť fakticky se jedná o totožnou situaci. Žalovaný totiž stěžovatele informoval pouze o tom, že napadené rozhodnutí nemůže přezkoumávat, protože proti němu není přípustný rozklad.

[25] Odmítá-li stěžovatel reflektovat obsah napadeného rozhodnutí a zejména poučení v něm obsažené a volí „svou vlastní procesní cestu obrany“, nelze na základě takové skutečnosti dovozovat, že napadené sdělení je ve skutečnosti v materiálním smyslu rozhodnutím o rozkladu a je tudíž soudně přezkoumatelné.

[26] Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že městský soud žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí a napadenému sdělení správně výrokem I. odmítl.

[27] V případě kasační stížnosti směřující proti výroku II. o zamítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem stěžovatel ve své kasační uvedl důvody podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto výrok II. napadeného rozsudku Městského soudu v Praze přezkoumal v rozsahu uplatněných důvodů kasační stížnosti. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní

pokračování

otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[28] Nejvyšší správní soud v tomto směru nejprve nemohl přehlédnout vnitřní rozpornost argumentace stěžovatele, který na jednu stranu tvrdí, že v případě napadených aktů se jednalo o rozhodnutí, která měla být soudně přezkoumatelná, na druhou stranu dovozuje, že tytéž akty představují nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že určitý správní akt představuje buď rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., anebo nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s., přičemž nelze jednotlivé soudní prostředky ochrany mezi sebou libovolně zaměňovat s ohledem na to, že po posouzení příslušných podmínek řízení vyšlo najevo, že je žaloba opožděná, případně nepřípustná, a „subsidiárně“ proto dovodit přípustnost jiného typu soudního řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, aby se jednotlivé typy soudních řízení „spojovaly do hybridního řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 6 Aps 2/2011 – 197), které by se řídilo úpravou dopadající na původně samostatná řízení, jež by byla „vybraná žalobcem podle jeho představ“ tak, aby byla dovozena soudní kontrola jakékoli do úvahy přicházející činnosti veřejné moci bez ohledu na právní úpravu obsaženou v s. ř. s.

[29] Ve vztahu k napadenému rozhodnutí nemá Nejvyšší správní soud jakýchkoli pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Nepostupoval-li stěžovatel, jak bylo výše uvedeno, v souladu s poučením a podal proti němu rozklad, nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu na základě svého nesprávného procesního postupu úspěšně dovozovat, že se v případě napadeného rozhodnutí a napadeného sdělení jedná o zásah. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65) k institutu zásahu podle § 82 s. ř. s. ve znění do 1. 1. 2012 dospěla k závěru, že pro vyhovění žalobě na ochranu před nezákonným zásahem musí být kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Novelizace s. ř. s. provedená zákonem č. 303/2011 Sb., přitom odstranila pouze 6. podmínku v podobě trvání nebo opakování zásahu. Jak přitom dále vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, posouzení naplnění jednotlivých podmínek je otázkou meritorní jako součást rozhodnutí ve věci samé.

[30] Jelikož v případě napadeného rozhodnutí se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., není splněna výše uvedená 4. podmínka pro posouzení aktu orgánu veřejné moci jako zásahu, tudíž městský soud žalobu proti napadenému rozhodnutí správně zamítl.

[31] Ve vztahu k napadenému sdělení Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2011, č. j. 7 Ca 81/2009 – 70,

podle kterého „sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení (§ 94 správního řádu z roku 2004) není zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Sdělení nezasahuje do právních poměrů osob, nijak nemění existující právní a skutkový stav věci. Na základě tohoto sdělení není jeho adresátům ukládána povinnost konat či se jednání zdržet, popř. strpět výkon práva správním orgánem či třetí osobou. Sdělením o nezahájení přezkumného řízení správní orgán dává najevo, že není důvod, aby byl ve věci činný, z podstaty věci je tedy zásah (myslitelný výlučně jako důsledek faktického konání správního orgánu) v daném případě vyloučen.“ Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud je určitý akt vyloučen ze soudního přezkumu v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí na základě toho, že jím nebylo zasaženo do práv žalobce, nelze též akt připustit jako způsobilý předmět v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, neboť by tím ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. zakotvující výluky ze soudního přezkumu ztrácelo jakýkoli význam.

[32] Pokud orgán veřejné moci vůči stěžovateli vydal v rámci řízení individuální akt, který byl za splnění příslušných podmínek soudně přezkoumatelný, ale stěžovatel této možnosti nevyužil a postupoval jinak, nemůže zpětně tvrdit, že se jednalo o zásah, případně se úspěšně domáhat přezkumu jednotlivých údajných úkonů učiněných správním orgánem v takto proběhlém řízení s odvoláním na to, že představují samostatné zásahy a že v mezidobí vydané rozhodnutí, jež by po splnění příslušných podmínek bylo soudně žalovatelné, je nicotné. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Aps 4/2011 – 60, ostatně vysvětlil, že „k věci samé uvádí Nejvyšší správní soud následující: Ochranu proti nezákonnému zásahu podle ustanovení § 82 s. ř. s. poskytují soudy v případech, kdy byl žalobce přímo zkrácen na svých právech zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Musí se tedy jednat o faktický úkon správního orgánu, z něhož vzniká žalobci újma, navíc tento úkon musí být učiněn mimo správní řízení, neboť jinak by se mohl žalobce domáhat ochrany svých práv v rámci žaloby proti vydanému správnímu rozhodnutí a nebyly by splněny podmínky přípustnosti žaloby podle ustanovení § 85 s. ř. s.“

[33] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008 – 63, jenž vykládá tak, že městský soud měl přihlédnout i ke stěžovatelovým netvrzeným okolnostem, není relevantní, neboť v posuzované věci se městský soud meritem věci, tj. zákonností napadeného rozhodnutí a napadeného sdělení, z výše uvedených důvodů nemohl zabývat.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně

pokračování

úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[36] Ustanovenému advokátu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní pomoci (sepis kasační stížnosti) a příslušný paušál, v částce 3.400 Kč (ustanovení § 9 odst. 4, ustanovení § 11 odst. 1 písm. d), ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), jež navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť ustanovený advokát je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátovi odměnu za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, protože soudem ustanovený advokát již zastupoval stěžovatele v řízení před městským soudem. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu